Спи, дитинко моя, сонце мого життя,
Яра квітко пахучого маю!
Най колише тебе любий чар забуття,
Срібна мрія про розкоші раю.
Не дивися, що я вже від провесни літ
Ходжу п'яна слізьми і журбою:
Хоч рабині ти син, та прийшов ти на світ
Під щасливим знаком і звіздою.
Чуєш, ген від степів громовий іде спів,
А від него трясуться палати,
Знай, що в тобі пливе кров бойких лицарів,
Шо не вміли просить, ні ридати.
Спи, кохання! Засни сном борця, що спочив,
Заколисаний гамором боїв,
І кріпися, як лев, бо народ твій ожив
Й на розпутті жде на героїв.